

ፈረንጅ

ኢትዮጵያ

FERENGE ETHIOPIA

August 2013, Issue No. 60

The Official Newsletter of Projects Abroad Ethiopia

Inside this issue:

Volunteer Story in English	2
Social Media Projects Abroad Ethiopia office	4
Volunteer Story in Dutch	5
Staff contact list	7

Join us and comment on

Editor's Letter

Welcome to the August 2013 Projects Abroad Ethiopia newsletter. This newsletter aims to inform all our volunteers with news and information about the latest happenings in Projects Abroad Ethiopia.

Projects Abroad Ethiopia team is working hard to accommodate summer volunteers –which have great experience in Ethiopia. Thank you all the people who have volunteered with us – we really appreciate all for your valuable time and great help you gave at the different placements. And who decided to choose Ethiopia for volunteering through Projects Abroad.

Enjoy reading this issue and I hope that you will find something that you like. **Thanks to our volunteers who have shared their stories and photos with us.** We encourage everyone to join us in making the newsletter interesting and exciting by sending in your own written articles and pictures of your experiences here with us. Your stories and pictures will help others to understand and learn about Ethiopia. If you have anything you'd like to contribute, suggest, or comment on, please contact: bikeseegnhaileleul@projects-abroad.org

Enjoy!!!!

Our volunteer blog

The following article is taken from the blog by permission of our volunteer Laura – many thanks Laura for sharing her experience with us.

I take a minibus to Mercato this afternoon to a large open market resembling the Turkish bazaar in Istanbul except it feels much bigger. Apparently it is the largest market on the African continent. It was originally built by the Italians. On my first visit last year to this quarter of the city I had only

been shown the spices area. And at that time I was more than happy to move on as quickly as I could from its hulking, decrepit edifices. This time I'm with a local friend and with this added security I take more time to explore its small alleys and back streets, its innumerable stalls kiosks and well hidden small shops. To an untrained eye or to a European with expectations of cleanliness and order the place looks like a mess, with wares of all types and colours, a jumble of assorted goods displayed in a haphazard fashion. However, on closer inspection the place displays logic. There is an area for electronics - the Tottenham court road area - a place for toys - like Hamleys - a place for recycled tyres and even a place to repair your clothes - the old Singer

machines all lined up in the same street. Nothing goes to waste here. Literally. If you need anything at all go to Mercato' says my Habesha friend at the school. 'They say if you are looking for your soul, Mercato is the place to find it!' I am actually there to buy some Figna for the children, and I am not disappointed! I find a kiosk with several shelves stacked with balloon bags of all colours. I'm lost in a rainbow of choice. My friend on the contrary is there to have his TV remote control repaired and he gets that done in no time! Whilst he is talking to the boys I browse the electronics on sale. All without exception from China. 'Nobody buys European products here anymore. They're too expensive,' confirms the lady behind one of the miniature counters.

As we come out of the shop and continue our walk, I'm constantly checking my rucksack, which I decide to carry in front of me like a kangaroo pouch. I'm so engrossed in my paranoia about being mugged that I only just hear my friend warning me ' Watch out! The Muslims are praying'. I look up and have to shuffle quickly to the edge of the alley to avoid bumping into a man kneeling on a piece of cardboard facing Mecca. As I quickly proffer my apologies, my head looks up and I'm suddenly hit with a vision of 300 heads bowing towards Mecca, their hats distinctly Muslim looking, their knees jammed packed together to ensure there is enough space for everyone. It's Ramadan. One of the biggest Mosques in Ethiopia can be found slap bang in the middle of Mercato. The muezzin voice now occupies my entire consciousness. Briefly I think of you. And wonder where you are and what you are doing.

One day without the orphanage and I'm missing my children so much I just have to go and kiss all of them one by one. My trip there sees the minibus suddenly stop due to a burst tire - my second in Addis already. All the passengers get off without a complaint, happy to be alive. But we have to get off right in the middle of the road, with the large buses only giving us 20 centimeters to manoeuvre our bodies to the safety of the curb. Only in Ethiopia! As I walk to the orphanage the children spot me in the garden and start chanting 'radio gaga, radio gugu, all we hear is radio gaga, radio gugu, radio gaga!' I couldn't resist teaching them that Queen song. I think my sister would be proud of me. One of the boys comes over to me and gives me a big hug and a kiss. He then points to himself and says 'Aftamu Mullat'. Hahahaha. He does that every day to remind me of his name, which on my third day there I had selfishly forgotten. The carers laugh with me at this prompt daily reminder. I don't think I will forget his name now for the rest of my life.

Follow the following Link

**If you have any comments or suggestion
please contact us –**

bikesegnhaileleul@projects-abroad.org

The following article in Dutch

By Marcella Slagter - care volunteer

Vrijwilligerswerk in Ethiopië: een maand om nooit te vergeten!

Eind juni was het dan eindelijk zover: voor een maand vertrok ik naar Ethiopië om er als vrijwilliger aan de slag te gaan.

Ik heb hier een geweldige tijd gehad, heb veel nieuwe mensen van over de hele wereld leren kennen, en echt van ieder moment genoten!

Ethiopië is een fantastisch land en de inwoners zijn fijne, sociale en vriendelijke mensen.

Het team van Projects Abroad is echt geweldig; zij zorgen ervoor dat je tijd in Ethiopië onvergetelijk wordt en zijn altijd daar wanneer je ze nodig hebt!

Ik heb tijdens mijn verblijf in Ethiopië in een gastgezin gewoond, dat bestond uit een moeder en haar jongste zoon. Ook de oudste zoon kwam vaak langs en bleef dan gezellig eten.

In het gastgezin verbleef ik samen met 2 andere vrijwilligers waar ik in het weekend veel mee omging, wat erg gezellig was. Ook met ons broertje kon ik het altijd goed vinden.

Het gezin was erg open en gastvrij voor vrijwilligers. Ze deden er alles aan om het ons naar de zin te maken en gaven ons de kans kennis te maken met hun cultuur.

Doordeweeks werkte ik van 09:00 – 17:00 uur in het weeshuis Sele Enat Mahber.

Met de shared taxi reisde ik elke dag naar mijn werk: elke keer weer een beleving op zich!

Na 30 - 45 minuten reizen kwam ik aan in het weeshuis, waar er zodra ik de poort binnenstapte van alle kanten kinderen op me af kwamen gerend om goedemorgen te zeggen en een knuffel te geven!

In de ochtend werkte ik in het "Opportunity's House" met de special needs kids.

Hier verzorgde ik samen met de nanny's de kinderen met een verstandelijke of lichamelijke beperking, maar de meeste tijd bracht ik door met de autistische kinderen.

Na de lunch werkte ik in de “infants room” met de baby’s en de peuters of organiseerde ik samen met mijn collega-vrijwilliger activiteiten/spelletjes voor de “grotere” kinderen van 4 – 17 jaar. De kinderen waren altijd erg enthousiast en deden vrolijk met ons mee, soms zelfs vergezeld door de nanny’s!

Met alle kinderen kon ik het erg goed vinden en binnen de kortste keren maakte ik er vrienden voor het leven!

Zo was er een meisje van 5 jaar, Abebesb, die mijn grote vriendin werd. Abebesb is doof en communiceert d.m.v.gebarentaal. Doordat ik ook gebarentaal ken, kon ik gemakkelijker met haar communiceren en dat schepte een band. Waar ik ging, daar ging Abebesb en andersom was dat net zo!

Ook bracht ik veel tijd door met de 16-jarige Elias, die me hielp bij communicatieproblemen en me wat Amhaars heeft geleerd. Met hem praatte ik veel over de toekomst en het leven, maar ook deden we vaak spelletjes zoals dammen.

En bijna dagelijks deden we een potje voetbal en/of basketbal! Met al die kinderen heb ik echt een speciale band opgebouwd en afscheid nemen viel dan ook niet mee!

Een geweldige ervaring, een hoop mooie herinneringen en een sterk verlangen om terug te gaan, maken dat ik nu bezig ben met het plannen van een 2^e reis naar het geweldig mooie Ethiopië!

Elias en ik, afscheid nemen viel niet mee!
(de laatste dag)

Iedere ochtend begroet worden met dikke knuffels!